

Ess-li spěwał,
Přilnje džělat,
Strowja cze
Sswójbnj statof,
A twój řwjatof
Stradny je.

Sa staw spróznj
Naposj móznj
Lubosć ma;
Bóh pař řwěrnj
Přičes spař měrnj
Čžerstwosć da.

Nječ ty spěwař,
Sswěrnje džělař
Přčědne dnj;
Džeň pař řwjatj,
Duřchi datj,
Wotpocžň ty.

S njebeř mana
Nječ czi řhmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Njež Bóh poda,
Wotřčew cze!

F.

Szerbiske njedželiske łapjena.

Wudawa řo kóřdu řobotu w Smolerjez knihcziřcžećni w Budyšcinje a je tam řa řchwórtlětnu přčedplatu 40 np. dostać.

Njedžela Estomihi.

Lut. 22, 37.

Ja praju wam, řo řo hiřcže na mnje dyrbi dokonjeć, řčtož piřane řteji: Wón je mjes řkóřnikow rachnowany.

Dyrbi řo wřcho dokonjeć, řčtož řwjate piřmo praji. Řčtož je Bóh tón Řnjes wot wěćnosće wobsamnył ř naschemu řbožu, řčtož je wón řwójim profetam wěřcžeć dał, to dyrbi řo řtać. Jesajař w 53. stawje praji: wón je mjes řkóřnikow rachnowany. Tón Řnjes řam řwójich wučomnikow na to ředźbliwjch cžini, řo bychu pokornje Božu mudrosć cžesćili.

Stejinj řařo přchi wrotach řwjateho póřneho cžařa. A hdyž řo prařčesć, řčto wón tebi ma prařicj a předowacj, dha je wřcha polnosć řboža wopřčijata do řłowow nascheho řwjateho řexta. Hdyž řwjaty póř tebi Šbóžnika pokasuje w Gethsemane, jateho wot wojakow a wot wučomnikow wopuřcženeho w hrodže wjřčšcheho měřchnika, wot wjřkofeje rady wotřudženeho, wón hewał nicžo njepraji, hacj: Hlaj, kał je wón řkóřnikam přčirachnowany! A hdyž rořnjemdrjenny lud přčed Pilatuřom na njeho: řčhizuj, řčhizuj, wola, a tónle řlabuřčř napořledku přčed nimi zořa, dha to řež žana hinařcha powjeřcž njeje, dylři to: wón je mjes řkóřnikow rachnowany. A hdyž napořledku na Golgathřkej horje jehowidžiš, řrijedž mjes woběmaj řkóřnikomaj, kał je tam hałle řo dopjelnił, řo je mjes nich rachnowany.

Alle podarmo je, bjes ploda a žohnowanja wo njeplodnosći a řurowosći cžłowjekow řkorzicj, kotraž je jehowotak hluboko ponižila, nam řo řaleži póřnacj tole řwjate „dyrbjesche.“

Tehow dha bu wón mjes řkóřnikow rachnowany, dokelž dyrbjesche wopor hnjč řa naschu winu. Wnj řmny, řiž řmny jehowotrafu řařčuzili. Hdyž je řkóřnik tón, řiž njećini, řčtož je prawe, řiž Boži řakon přčestupi, njeddyrbimj řo řamnyh bjes tajřich rachnowacj! Hdyž je Boži řakon, kotryž my njebychmy přčestupili, na kotrymž njebychu řo nasche řkutki, nasche řłowa, nasche myřle řhřěřchile? Hdy by řo cze wón prařchal, tón wěćnj řudnik, řiž wutrobu a jěřhenje řpyta, řčto hžesć a móžesć jemu wotmolwjeć. O wřcho nasche přčibóřřtwow ř wěžami a ř cžłowjekami, wřcha nascha řjawna a potajna řebicžiwosć a njewěrnosć w naschich wutrobach řwědčzi wo tym, řajzy řmny my řkóřnizy! A tajřim řkóřnikam je lubj Šbóžnik přčirachnowany. Hijo hdyž je řo wón řhudy cžłowjek narodžil a bu we wřčem waiřnju jało cžłowjek namařany, je wón mjes řkóřnikow rachnowany. Šo je wón to řež byl w řwójim cžerpcjenju, to je nascha žyła wulka wina. Nasche hřěchi leža na jehowutrobje. Bóh je tehow, řiž wo žanym hřěchu njejedželische, řa nař hřěřchnika řčzinił. Na to dyrbiš ty nětko řpomnicj, lubj řčesćizjano. Hdyž nětko řařo řłowo a řistorija wo jehowumjřecju na twoje řwědomnje řkapatej, dyrbiš řebi prařicj: Ja řmny to řawinował, řčtož ty řy přčecžerpił.

A ř temu hiřcže druha wěž. Je-li řo je wón nam řkóřnikam přčirachnowany, dha řmny my tola w Božimaj wocžomaj řež junu přčirachnowani. Jeli řo je wón naschu

schtrafu a winu na šo vsak, dha šmy ju motbyli; dha šmy my psches njeho a jeha dla prawi, kotrychž nihto šatamacž njemóže, dokelž je šhrystuš tu, kiž jich prawnych, haj šbožnych čžini; dha šmy psches njeho Bože džeczi, kotrež šu w šesufowym woblicžu luboščž šwojeho njebjesteho Wótža pošnali a wěri; dha šmy my čži, kiž šmédža a móžeja w šesufowej mozy wojowacz pschecžimo mozy špytowanja a lešnosčži nascheho čžela, šo bychmy w nim pschewinyli, haj my, kaž wón, jeha dla a psches njeho w nadžiji šbožni herbjo njebjekom, šo budže naš wón junu š šwojej prawizy šajicž, šo bychmy wěčžnje byli, hdžež wón je. Teho dla je wón mješ ščóštnikow rachnowany, šo bychu ščóštnizy šbožni byli. To nješapomni ty, hdžž kšodžišč w šwojatym poštnym čžašu.

Na to dopomni šo, hdžž horje hladašch na ščhizž. Potom budže tebi šwojaty poštny čžaš wěšče čžaš žohnowanja a hnady. Šamjeň.

Troje knježstwo.

Tři šotry knježa po ščerofim šwěcži,
Šich knježštwiša šzeptar móžny, mišny je;
Šob njón šo šjednocžejša šwětkla džeczi
A wužiwaju šbože njebjeste;
Ščtóz nješ' pod ščhitom tuchle trójnikow,
Tón žaruw šurubjenny radoščžow,
Na čžesčžach šwójby ščesčžanskej'
Tón nima džel, šlaw jejny nješ'.

Ta přenja šotra jako hwějda wodži,
Šhód čžlowišti š Božim šwětkom roššwětkla,
Móz rječerstu a mēr do dušchow plodži
A š procha čžlowištwo š bójštwu pošbēha.
Šódž žiwjenja šo nihdy nješlemi,
Šdnyž jejna ruka je pschi prawidli.
To šy ty, ščesčžan šawola,
Ty našcha wěra njebjesta!

Ta druha šotra, š njebjest narodžena,
Tu šhudu šemju čžini š njebjestam,
Móz jejna we wutrobach šahorjena
Še šylnišcha hacž šmjercž, to nješludam,
We tyšžakštróčžnych pruhach šlyščežži šo
A wščednje womłodžuje čžlowjestwo.
O luboščž, knježna šralowa,
Pšches twój dnyh ščže tež puščžina!

Šdnyž pláčžo džemy čžmowu drohu čžašnu,
Šdnyž dostatt požadanjow hinje, mřeje,
Šdnyž plomjenja we mlodym wóčžku hašnu,
Šak šmjercž, šak žiwjenje naš rošwjedže:
Šam pschichod, ščecža šotra lubošna,
We rješšchim šmēmku, šwětkle pošaja.
To ščota je ta nadžija,
Trošcht čžecže š jeje šelicha!

Duž, šmjertni, šražnej hošdujčže teč wěri,
Tón jejny wyschče, štwjerdžče, pošwšchče;
Tu luboščž džeržče — luboščž njech waš čžeri,
Še luboščž šbože, šbože luboščž je;
A šoščež nadžiju, tu trošchtarčku,
Pšches žiwjenje a šmjercž wam pschecželnu;
Nješ wěra, luboščž, nadžija
Šam šemju š njebjom šjednocžža!

H. Z.

Pučžowanje po Božim pišunje

abo

šajle myšle nadeždžech, Bože ščowo čžitajo.

Šodawa šwěrnny čžitaj „Šomhaj Wóh-a“.

1. knigi Mójšajšowe, 49. šlaw.

(Šofračžowanje.)

Tola wšcho je wo mjele jednorišcho, hdžž hebrejške ščowo ša „mišchtr“ wošmjesch jako „knježestki šij“. Šzeptar bē w šastarštu dolhi šij, kotryž šralojo w ruzy džeržachu, hdžž woni pschi šjawnych pošedženjach rēcžachu, a kotryž mējachu mješ nohomaj štejo, hdžž na trónje šedžachu.

„Šchiloh“ abo rječer je mjeno ša Měšijaša. Tute wěšchčženje došpolni rjad wěšchčženjow a ščlušcha do njeho, šo by był došpolny.

Nješje to došč wěrijomne, šo šo teč mješ šakubowymy šynami, kaž nēhdny mješ šbrahamowymy a ššakowymy šynami, tón wošnamjeni, na kotrehož ma po Božej woli wěšchčženje pschego bóle šo wutworjaje pschecž?

Šawěčče nješpschewinjenny rječer, kotryž je nam došpolny mēr došpolny, nješje žadny drugi, šhiba šhrystuš.

Tute wěšchčženje je šo w šlawišnach špodžiwnje ščalo. Šesuf je narodženny, hdžž njemējachu Židža žanyh domjaznych šralow, hdžž knježesche šdumejški čžlowjek, Šerodasch Wulki, nad nimi, a hdžž šo wón šam žyle po woli romškeho šrala šožowasche; Šesuf je šjawnje wuššupil jako wučer, hdžž nješknježesche nad židowškim, pošajšim na ščlownym šraju, ani wjazž šdumejški, Židam pschewušny čžlowjek, ale romški bohóš. Šesuf je na ščhizžu wumrjel, hdžž bēchu wššokoj radže šerušalemškej ščótko do teho — po rabbinškich pošwješčžach 40 lēt do teho, šo bu štempl roššlamanny — teč poščlednje šnamjo šamošštatneho knježštwiša wšate š tym, šo nješšmédžišche žaneho čžlowjeka wjazž wotprawicž, ale šo mješesche romški bohóš najpřjedy do teho šwolicž.

11. Wón, tutón na wójnu šotowy šuda š lawowej wutrobu, nješbudže poš šajnje na wójnu ššjedžowacz, ale jemu je šrajina pschidželena, hdžž móže po wščednym wuššuju w došrnym pošoju šo žiwicž; wón budže šwoje ššebjo pschiwjšacž š winowemu pošej, a wóššlatko šwojeje wóššlyž š wubjernemu winowemu pošej, tak bohóš budže jeha šrajina na winowych pošejach a to nanajššhmanšchich, šo, hdžž š jeneho ščnža do drugeho ššjedžuje, wššudžom šylne winowe pošejki našhadža, hdžž móže šwoje ščočžo pschiwjšacž, šo mohle wotpočžnyčž. A tak dha šmēje teč winoweje brēcžki šelko, šo móže ju š temu našožowacz, š čžemuž drušny wodu šjeru. Wón budže šwoju draštu we winje poššacž, a šwój wóššewak w čžerwjenny winje.

12. A kaž dha ma nētšo došč wina, šo móže šo napicž, tak dha ma teč došč mloka, dokelž ma jeha šraj nadoščž paštwiščžow a wulke ščadla. Šeho wóčži štej čžerwjenišchej hacž wino, a jeha šuby bēlišche džyli mloko. Šdnyž šo jemu wóčži šlyščežitej, a hdžž šo bēle šuby š huby šwěcža, dha wuššladasch w tym to, ščtož móže wščednje bohóš wužiwacz.

Šak bē židowški šraj na jenej štronje šorojta šrajina š pschidžnym poššožkom ša wobraš wo lawje, kotryž š nižiny, hdžž je šwoje pošejšstwo šebi ššonił, poššupuje š lešnym šoram, tak bēšche teč na drugej štronje šrajina ša wino, a kaž šmy šžžo naššomniłi, š došrnymi paštwiščžemi nadoščž. Woššebje roščesche w ššebroušškich a šngeddiškich štronach naššražnišche wino, a w ššekonškich a ššarmelškich štronach bēchu wubjerne paštwiščžža.

šakubowy wuššlad na žiwcho šrala w pošoju, kotryž nješbudže jenož š knješom nad ššraelom, ale nade wššēmš ludami, šo jemu ščejšje minje; wón widži, šo šuda w bohóšče pošžohnowanym šraju š winom a mlokom bydli w došrnym pošoju.

Wobraš w 11. a 12. ščtucžžny je tak ščoženny, šo pod wóššecžom ššwofšowneho čželneho šboža w poššodnym naššwěšštwije, duchowna šražnosčž meššianškeho ššalešštwiša drēma.

Ššaršchi wuššožerjo mēnja, šo šo našche mēššo jenož na „ššchiloha“ abo na Měšijaša pošžahuje. Šak ma ššebjo džiwich poššonow, a wóššlyžnyne wóššlatko židowški lud še šakonjom wobčžženny woššnamjenicž. Woššojich wóla wón, kotryž je prawny winowy pošej, do šwojeje wóššady a wuššwoli jich ša ššlawy šwojeje žyšštwije. Ššwoju draštu poššacž wón we winje a šwój wóššewak w čžerwjenej winowej brēcžžny, hdžž je šo še šwojej dušchu bēdžil pschi Wóššijowej šorje a pošom w ššwawym čžeršjenju. Wošheň we

woczomaj pať a bělošč na ſubach ſtej ſnamjeni duchowneje rjanofcže a kraſnoſcže.

Tuteho meſianskeho wuložowanja dla namaſaſch, ſo ſtej tež w naſchej ſerbſkej bibliji 11. a 12. ſchtučka, runje kaſ 10. w czijſcžu woſnamjenjenej.

13. Sebulon, Lejiny ſeſty ſyn, kotryž je bóle roſſbudženy a ſwaſliwiſchi, dſyli jeho bratr Iſaſchar, budže, ſo by měl mjeno po wěrnofcži, — Sebulon reka wobudjenje — bydlíč na mórfkim brjoſy a pſchi brjoſy, hdžež ſo lódze pſchiložeju, a jeho mjety do-ſahnu hač do Sidona.

Bo ſwojim wobudjenju w ſlubjenym kraju hlada Sebulon do Šſrjedžnoſemſkeho morja, na brjoſi, hdžež lódz k brjoſej ſałoža, a jeho bjedra ſahaju k Sidonſkim ſtronam. So ſo Sebulon ſetkuje ſ Iſonizim, do wſcheho ſnateho ſwěta roſſchěrjenym wito- waſtstwom, je ſbože ſa njeho, dolelž ſwjedže to jemu bohatſtvo.

14. Iſaſchar, Lejiny piaty ſyn, budže, kaſ je to hižo ſ jeho mjenom woſnamjenjene, roboczán; teho dla budže jako koſczaty woſol, ſróſtny, ſylny lud; ale kaſ wóſtlej, tať budže tež jemu měr a pokoj ſtajnje witaný, ſo budže ležecž mjeſ dwěmaj mjeſomaj, ſo budže jemu derje w ſwojim kraju, kotryž na wotpoczínk wabi.

Tutón wobras njeje wohańbjažy, pſchetož woſol je w na- rańſchich krajach wjetſchi, dſyli w naſchich nawjecžornych. Šſlawje- ny hrekiſi baſnit Šomer pſchiruna Iſaſka wóſtlej. Šhrobly khalif Merwan II. ma mjeno Meſopotamiſki woſol.

(Potracžowanje.)

Štawifny rekruty ſ lěta 1813.

(Po franžowſkim piſa — e —.)

(Potracžowanje.)

Wſach ſhatržinku ſa ruku a pomakku dóndžechmy do ſale, hdžež knjeſ podprefekt, meſchczanoſta a jich piſarjo ſ wótrym hloſom czijſla woſjewjachu, runje jako bychu ſo ſmjertne wuſu- dženja wuprajaťe, pſchetož wſchitte tute czijſla bėchu woprawdže ſmjertne wuſudženja.

Dolho czakachmy.

Šdnž ſo ſkóncznye moje mjeno ſawola, njemějach žaneje kapki krmě we ſwojich žilach.

Kaſ pohluſchenty tyknych ſwoju ruku do kaſchcža a wuczežech czijſlo.

„Czijſlo ſydomnacze!“ ſawola knjeſ podprefekt.

Uni ſlowczka prajo woteńdžech. Šhatržinka a czeta džeſchtej ſa mnu. Džechmy dele na torhoſchcžo, a jako bėch něſchto czerſt- weho powětra ſrėbnýl, ſo dopomnich, ſo bėch czijſlo 17 wuczahnyl.

Czeta Marhata bėſche ſo ſtróžila, ſo jej wſchitte ſtawy hrjajachu.

„Bėch czi tola něſchto do ſaka tyknyla“, wona naſpomni.

„Ale tutón czert Pinazle je cze wěſcže wobkuſlať.“ Š tuty mi ſlowami wuczeže mi kónž banta ſe ſaka. Za pať ſo pocžach, ſo mi kapki ſ czola bėžachu, Šhatržinka bėſche žyle ſblėdnyla a tať ſo ſe knjeſej Gouldenej wrócžachmy.

„Kaſke czijſlo dha maſch?“ ſo mje tutón wopraſcha.

„Šydomnate“, džeſche czeta, ſydný ſo a položi ruzý na koleni.

Krótki wókomit bėſche knjeſ Goulden drje žyle poraženy, potom pať wón praji:

„Te je tať dobre kaſ druhe wſchě . . . Dyrbja tutón krócž wſchitzy do wójný . . . Měſtna maja ſo wobſadžicž. Ša Joſefa pať to ničžo dale njerėka. Čhzu knjeſa meſchczanoſtu a knjeſa meſchczanſkeho komandantu wopytač . . . Nočhzu jimaj kžė na- rėczecž, čhzu jeju jenož na to ſedžblimeju czinicž, ſo je Joſef ſhromy — žyle měſto to wě, ale w ſhwatku mohlo ſo to tola pſchemidžecž. Teho dla potajkim čhzu ſ nimaj porėczecž. Njecžincze ſebi žaných ſtarofczow . . . ſhrabajcže ſo!“

Tajke ſlowa ſkoteho Gouldenež nana ſmėrowachu czetu Mar- hatu a Šhatržinku, kiž nadžije polnej ſo domoj wrócžechtej. Tola pola mje bėſche to hinať. Šot tuteho wókomika ſem njemějach ani wodnjo ani w nozy měrneje hodžinki wjažy. —

Šndžeń poſdžijſcho woblekacſche ſo knjeſ Goulden ſwój bruny mantl a ſtaji ſebi ſwoju rjanu peruktu, ſo by czakniť pola knjeſa meſchczanoſty a pola knjeſa komandanta nacžahnyl. Š wjeſelým woblicžom bėſche ſo wrócžil a ſe mni rjeť:

„Wěž ſo czini. Knjeſ meſchczanoſta a knjeſ komandanta wěſtaj, ſo klazaſch — To je tež — dundyr tola — ſjawne doſcž!“

Šotmókwjeſchtaj mi hnydom: Čj, knjeſ Gouldeno, waſch Joſef je ſhromy, — cžeho dla wo tym dolho rėczecž? Šmėrujcže ſo. Nje- trjebamy ſhromych, ale wojaťow.“

Tajke ſlowa knjeſa Gouldena mi wolij do wutrobny krjepjachu a w tutej nozy ſpach kaſ ſbožowný. Tola naſajtra mje ſažo hroſa lojeſche. Wſyblach na dobo na to, ſelko ludži je dyrbjaťo wu- czahnyč, najebacž jich cžėlných brachow, ſelko mlódzencow je ſpy- taťo, komiſiju ſjebacž ſ tym, ſo ſchłódnė wězy ſpóžerachu, kiž cžlo- wjeťa blėdeho a ſhoreho czinja, abo ſo ſebi nohu podwjaſachu, abo ſo tať cžinjachu jako bychu hluchi, ſlepi abo hlupikočzi byli. Špominajo na tajke wězy ſo bojach, ſo njebudu ſhromy doſcž. Duž wobſamknych, ſebi tež hubjený napohlad wobſtaracž. Bėch ſlyſchal, ſo kiſaťo žoldť ſkaſy a bolocž nacžini. W ſwojej bojofcži wupich žyle kiſaťo, kiž w bleſchi na polzy ſtejeſche, knjeſej Gouldenej wo tym ničžo njeprajizy. Šotom ſo woblekach, mėnjach, ſo mam woprawdžitu cžėlowu barbu, pſchetož kiſaťo bėſche jara ſylnė a džeťacſche mi w žoldku. Šėdma bėſche mje knjeſ Goulden, do iſtwy ſaſtupiwſchi, wuhladať, jako wón ſawola:

„Šchto dha czi je, Joſefo?“ Čzerwjenicſch ſo kaſ ſwarjený raf.“

Šdnž do ſchpihela pohladach, widžach, ſo bėch hač do wuſchow a hač do noſoweho kónža žyle cžėrwjený. Nėtko wěſo ſo na- ſtróžach, ale měſto, ſo wobłėdných, pſchezo bóle ſo ſacžėrwjenicſch. Žyle ſadwėlujo ſawolach:

Nėtko ſym ſhubjený! Nėtko mam barbu, kaſ najſtrowiſchi pachol. Kiſaťo ſtupa mi do hlowný.“

„Kaſke kiſaťo?“ wopraſcha ſo knjeſ Goulden.

„Te, kiž na polzy ſtejeſche. Šsym je piť, ſo bych ſblėdnyl. Š mój Božo, kaſki hlupať tola ſym!“

„Š, dži wſchaf! Šhromy tola woſtanjeſch“, džeſche knjeſ Goulden. Ale ty čhžijſche komiſiju ſjebacž. To njebė prawje! Tola runje napol džeſacž wotbije; ſhonich wczera, ſo džeſacžich po rjadu pſchindžech. Duž ſhwataj!“

Dyrbjach ſo potajkim tajki cžėrwjený na pucž podacž. Mojej lizy ſo plomjenicſchtej. Šdnž czetu a Šhatržinku trjechich, kiž pod durjemi radnižy na mnje czakaſchtej, mje lėdma ſpóſnaſchtej.

Kaſki wjeſelý a ſtrowý napohlad tola dženka maſch“, džeſche czeta Marhata.

Najradſcho bych do womory padnyl, njeby mje kiſaťo bjeſ mojeje wole na nohomaj ſdžeržalo. Džėch teho dla žyle bjeſ roſuma po ſchodže horje ani ſlowczka njewotmókwjejo. Tať jara ſo ſwojeje hlupoſcže hańbowach.

W radnej ſtwje bėſche hižo wjažy dſyli pjecž a dwazycžo bjeſ wuſpėcha wudawali a wobkrucžili, ſo maja někaſki brach; a wjažy hiſchcže ſedžachu na lawkach pſchi ſcžėnach, hladachu ſ powiſchej hlownu na ſemju a czakachu.

Štary ſeržanta Kėlž ſhodžeſche po iſtwje a hladaſche na po- rjad. Šako mje wuhlada, nadobo ſaſta a žyle pſchėſlapnjený ſawola:

Alabonnör! Šo dam ſebi lubicž. Šo je tola ſ najmjeńſcha jedyn, kiž radý do wójný cžehnje! Šhrobłocž ſo jemu we woczomaj blyſchcži.“

Š ſwoju ruku mi na ramjo položiwiſchi pſchispomni:

„Derje, Joſefo, czi wěſchcžu, ſo budžech na kónžu wójný korporola.“

„Ale ſym ſhromy“, roſhnėwany ſawolach.

„Šhromy!“ ſnapſchecžiwí ſeržanta ſ woczomaj miſotajo a ſo roſhnėwajo, „ſhromy!“ „Žyle wſcho jene, ſ tajkim woblicžom hižo ſwój pucž cžiniſch!“

Šėdma bėſche to prajil, jako ſo durje wocziničhu a něchťo ſ hlubokim hloſom moje mjeno wuwola:

„Joſef Bertha!“

Šaſtupich klazajo tať jara, hač móžach. Mėſchczanoſta a wjeſni pſchedſtejiczerjo ſedžachu w poltole na jednorných ſtólžach. Knjeſ podprefekt a knjeſ meſchczanoſta ſrjedža mjeſ nimi, piſarjo pať ſedžachu ſa blidom. Šekruta ſ Šarburga ſo runje ſažo woblekacſche, žandarm Deſzarmez pomhaſche jemu ſlė pſchipinacž. Wbohi wuſbėhnjený rekruta, ſ dolhimi, brunymi, do woblicža wiſa- žymi wloſkami, je ſwojej nahej ſchiju a wotewrjenej žaloſcžazej hubu runacſche ſo cžlowjekej, kotrehož runý pucž na ſchibjenju wjedu. Dwaj lėkarjei, knjeſ ſtabowý doktor ſ ſhorownje a jedyn druhi we wojerſkej draſcže w ſrjedž ſale mjeſ ſobu rėczėſchtaj. Šobaj ſo ſe mni wobrocžėſchtaj, prajizy:

„Wuſlecžcže ſo!“

Wuſlėťach ſo hač na koſchlu, kotruž mje ſeržanta wuſlecže.

Drusy mje wobhladachu.
 Knjes podprefekt prajesche:
 „Stromy pachol.“

Tute słowa mje rozshnėwachu. Najebacž teho pať prajach
 dwórliwje a ponižnje:

„Lėwa noha je troschu kuschu, knježe!“

Lėkarjo mje s nowa wobhladachu, a stabowy doktor, s kotrymž
 bėsche knjes městowy komandanta bjes dwėla rėczal, dżesche:

„To je wėrno, lėwa noha je kuschu.“

„Bah!“ tón wotmolwi, „wón je hewak hylny a stromy.“

„Woloži mi ruku na wutrobno, prajizy!“

„Wasch sróst je dobry. „Raschlujcže!“

Raschlowach tať klabje hacž móžno, ale najebacž teho wón
 namaka, so mam dobre pluzu, pschisponniwshi hijcže:

„Wobhladajcže řebi tola tutu stromu woblicžowu barbu . . .
 to je stroma krew.“

Hdyž nėtko widžach, so mje wosmu, hdyž nicžo njepraju,
 wotmolwich:

„Szym řiřalo pil.“

„Ah!“ wón dżesche, „to dopokaja, so macže stromy řoldt.“

„Alle klazam tola,“ bjes wscheho troschta řaschiknych.

„Bah! njestarajcže řo wo to“, wotmolwi na to tutón cžlo-
 wjel. Wascha noha je stroma, řa to wam rukuju.“

„To wschitko pať njedokaha“, wubėhowasche mėschežanosta
 s nowa. W zylm mėsče wjedža, so tutón pachol wot mlodořcže
 řem klaza. Samėscže dolhi pucž njewutraje. Tón bórřu ležo
 wostanje.“

Řřeni lėkar mjelcžesche.

Hizo řo wjeřelach, so řym wumoženy, jako řo mje na dobo
 knjes podprefekt woprašča:

„Wy řcže tola řosef Bertha?“

„Haj“, wotmolwich.

(Řofracžowanje.)

Blidowy řpėw.

Čžesč Bohu řnjesej damy
 Sa dar, řiž wuřiwamy
 We pokoju a strowořcži;
 Džaf, bratsja, wótzej dajcže
 A řherlusch řaspėwajcže,
 So s dobrotu nař nařycži.

Wón řohnowanjom wjele
 Řo zylej řemi řcžele;
 Włódb bróřda a řchtom pschinjeře.
 We wodach, lėřu, holi,
 Na řufach a na poli
 Čřu jeho dživny widomne.

Hdyž mřócžele tež džeja
 A wysche řemje řteja
 Te řakne módre njebjeřa:
 Tam hacž ř najdalschom' řónzu
 Wón řwėcžicž řaže řónzu
 A řemju s deschčom napoja.

Tam řwėrinje a řudžom
 Wón blido řryje wschudžom
 A řmilnu ruku wotevri;
 Sa řajke řohnowanje
 A mile wufublanje
 Čžesč jemu dajmy džafowni.

H. Z.

Sřylřy diakonřny.

W řhorownej řhėži namakamy wořebneho řhoreho, polneho
 wolostnych brjodow, kotrež wschak bėchu řcžėhwki jeho řiwjenja.
 Tak husto hacž diakonřa jeho rany wobalesche, řo lestrafřke řłowa
 s erta řdžėłaneho muřa wuliwachu. Diakonřa řaž prošcho na njeho
 pohladny, ale nicžo njepraji. Tak bėsche wjazy dnjom. řako
 řařo řař wobalku přecž wřa a ranu mřjesche, wón řařo řakro-
 wasche. Diakonřa wot řwojeho džėła wócžto njewotwobrocži, ale

bjes teho so bėsche to řhřyla, bėchu jej řylřy do woczow řtupřke a
 jena řylřa na ranu padže. Řhory to widžesche a čžujesche. Wón
 praji s mřchřim hłošom:

„řa řym njeprawje čžinił; wodajcže mi; řane lestrafřke řłowo
 njedyřbi wjazy psches mój ert pschicž.“ řotom bu wón čžichi,
 řaž bėsche jeho hladařka byla.

To je přėdowanje, kotrež bjes řłowom tych dobudže, řiž do
 řořeho řłowa njewėria. Ale tež řłowo, w prawym čžařu řcžane,
 je řařne, řaž řłote jabłko w řłėbornej řchřli.

Řřeschčijanski řkutk.

Řřiski řral řjedřich II. řebi řař zyle njenadřujřy řwojeho
 pohoncža řřafa.

„řapschėhncže, ja na tydčė řapucžuju.“

„Řchřmilny řořo!“ pohoncž řawoła, „řa wol hodřinu mam
 řřeschčijanski řkutk dokoncž a pschi mařm hólčřku řmótr byčž.“

„Řó twojeho řřeschčijanskeho řkutka dla“, řral wotmolwi,
 řreje dyřbju řwoje wotřėdženje wo hodřinu wotřtorčicž; čžincže pať,
 řo je řřeschčijanski řkutk bórřy dokonjany.“

Hdyž bė pohoncž řizo přecž woteřchol, jeho řral řařo ř řebi
 řawołačž da.

„Ma ta macž řchto ř řčřiwjenju?“ řo řral woprašča. „řara
 mało. řascha majestojčž!“ „řu wřmi jej 20 řriedřichownych
 řłotych řobu a jej přaj, řo dyřbi řwojeho hólřa prawje řerje
 woczahnyčž.“

řchtož bėsche najbóle nadřadowaze.

„řo řo dživuje řrečhi“, praji řednu řeju dweju muřow,
 kotrajž řo na řřanym wuhladže w horach řetřařtaj. „řřched
 nėkotrmi dnjemi řetřachmoř řo na nėřajřej řřale a nėtko wař
 na řónzu mojeho pucžowanja řařo nadeřdu. Wy řcže pucž psches
 hory wėscže po tamnym boku řchol. řchto je wam najbóle nad-
 řadło? Čžemu řcže řo najbóle dživat?“

„řo čžu wam ja zyle řprawnje prajicž, řuby řnježe,“ tón
 řrubu pomalku wotmolwi. řara wjele řym na tutych dnjach na
 wřchelakich řařnych mėsřnach horow řcžecž řřyschak; ale mjeno
 řoře ani jenicžři řt mjenowal njere. řa řařne wuhladu je wjele
 rukow pokajalo; to pať nadeřchol njereřym, řo by we wřchřickich tych
 towarřtwach jenicžřa wutroba s jenicžřim řłowom na teho řnjese
 řesřuřa pokajala. řo dyřbju řo tola dživacž. řo je tola řať,
 řaž by nařch řóh a řbóřnik s čžłowřteho řiwjenja čžiscže won byl.
 řny čžłowjekojo řebi mřřřimny, řo wjele řařneho widřimny, a tola
 to najřařniřche mř njewidřimny: nařcheho řóha a řbóřnika, kotřyž
 je tola wjele bliře s nami řwřasamy hacž nařche řame mjeno.

Wřchelake s blřska a s daloka.

— řřud w řrařđžanach je mandřelřtowo řrónpřnyřa řjedřicha
 řugusta a nėhduscheje řrónpřnyřeřny džėłil.

— řnjese řuchowny řřitelu w řupoji je řo řa řakona do
 řetřiz jenohłóřnje wřřwolil. S řym řo řupoj řařo wupřřdni.
 řara pschecž by bylo, řo by řo řupojřke řarřke mėsřto mohło řřatne
 čžinicž, řo mohł tam wřřwolenny řuchowny tež wostacž. řřchetož
 nėtko je wón wřar a duž tež tam pschėbřte řėta řo řa posđřřřchu
 pensřju řicžicž njemóřa.

— řřchřřimanřte pruhowanja na řařřke řeminarř řu řřoncžene.
 řruhowalo je řo 1218 mlodořenzow. S nich je 992 pruhowanje
 wobřtalo; pschřjecž pať móřesche řo jenoz 671, řrusy řaneho mėsřta
 dořacž njemóřachu. řcheste řřadownje wřchřřickich řeminarow řu
 polnje wobřřadžene.

— řestament wopřřla. řwopřř piřasche, přředy hacž řebi
 řiwjenje wřa, řcžėhowaze: řa čžłowjekom řawořřaju wulku řařbu,
 řřy pschřřklad a wopomnjecže, kotrež budže bórřy řařbřte. řojimaj
 řarřchřimaj řawořřaju řetřo řřudobu, řaž móřetaj w řwojey řřabowčři
 řřchcže řunje řnjescž. řojim bratřam řawořřaju řetřo řařibny a
 řnėwa, řetřož móřach na nich pschinjesč. řojey řonje řawořřaju
 řřamanu wutrobu a řiwjenje řařibny. řbóřdemu dżescžu řawořřaju
 řřudobu, řřorowatořcž, řle mřřřlenje a to pschėřwėdcženje, řo řwo-
 jeho nana wopřřowoy řow řryje.

— řwada nėmřřkeje s řenezuelřkej je wurunana. řenezuelřka
 je řo podđala a řa to rukuje, řo nėmřřy podđanojo přnjereř, kotrež
 řim řenezuelřka dolži, wupłacžene dořřanu.